

Simon Hostnik:

Radovedni Tonček

Tonček je zardel, da je bil videti kakor razcvetel mak in je samo odkimal. Le kaj bi ga moglo boleti? ... O, on je prav dobro vedel, zakaj se ni upal giniti z mesta. Hm — ko bi oče vedel, da se je hotel malo poigrati z njegovo harmoniko, bi prav gotovo ne bil vprašal mater, če je bolan. Vendar ob tej

očetovi skrbi ga je res vse zbolelo. Nekaj trenutkov se je že hotel kar sam zatožiti. Toda ob misli na šibo, ki je potrpežljivo čakala tam v kotu, mu je splahnel ves pogum. Pobesil je glavo in se predal svoji usodi. Če oče odgrne cunjjo — bo hudo, je mislil.

Ah ja, je sam pri sebi vzdihnil kakor kak velik človek. Pa dolgo ni mogel zdihovati. Oče je povečerjal. Vstal je od mize in se prestopil, da se je skoro vsa izba stresla.

Škornji! Zdaj pridejo škornji na vrsto!

Tončka je streslo, da je dobil kurjo polt. Ah, pa kaj je oče vedel o Tončkovi kurji polti in jezi nad njegovimi škornji. Tonček je bil majhen, vesel otrok, ki se je nekaj časa smejal, kdaj pa kdaj uganjal neumnosti, metal po tleh budilko, se prekopicaval po travi zdaj sem zdaj tja, časih po ves dan

jokal — in za vse to se je vendar moral tudi malo spokoriti. Tako je nemara mislil oče.

Ali pa ni imel mogoče prav? O ja, tako prav je imel. Oče je bil delavec, ki je prekopaval ceste ali pa jih v blatu, v solncu ali dežju posipaval z gramozom. Časih je moral kopati tako globoke jarke, da mu iz njih niti glava ni gledala. In ko je zvečer prišel domov truden, pa tudi slabo razpoložen, vendar ni mogel sam snažiti škornjev. Moral se je spočiti. Tonček pa po ves dan ni nič delal — torej je moral osnažiti vsaj očetove škornje.

Kajpada, bile so njegov strah in trepet. Pa najsije še tako kremžil obraz, mu prav nič ni pomagalo. Očetu je bilo treba le reči:

»No, moj mali kapitan, ali misliš, da kapitana kdo uboga, če joka. Zapovej škornjem, da te ubogajo, pa bo šlo!«

In res je šlo. Tonček je prav dobro vedel, da sledi za takimi očetovimi besedami pravi kapitan, ki mu pravijo

„šiba“. Hočeš ali nočeš, se je moral lotiti teh očetovih zmajev kakor jim je časih rekel. Saj sta mu segala prav do pasu. In težka sta bila, da ju je le z veliko težavo vzdignil. Pa od samega blata ju katega večera še spoznati ni bilo mogoče. In tedaj si je Tonček natihem zmirno želel, zakaj nista ostala kar v blatu.

Nocoj pa se je s Tončkom zgodila velika, očetu povsem nerazumljiva izprememba. Ko je oče med stoki in vzdihli škornje sezul, je Tonček kar planil nanje in jih zvelkel na prag. Oče je ostrmel. In spet je vprašal mater:

»Poslušaj, nekaj mu je. Nemara je spet napravil kakšno neumnost, da je tako — poparjen.«

»Jaz ne vem.« je odgovorila mati.

Tonček je po vsem telesu trepetal od bojazni, da bi mati konec koncev le mogla izdati očetu tisto neumnost s harmoniko. Z naglim pogledom je od strani ošinil mater, ki je pomivala posodo. Tudi ona se je ozrla vanj — in se mu nasmehnila. Tonček bi se bil pa kmalu spozabil, planil je od škornjev k materi in jo od hvaležnosti objel. Moral se je premagati. Očetu se je njegova pridnost zdela le preveč sumljiva. Oziral se je po sobi, če je bilo kje kaj razbitega. Tudi budilko je vzel v roko in vso otipal. Bila je cela in tiktakala je kakor po navadi.

Tonček pa je tačas prehodil ves križev pot. Če se je oče le malo približal materi, mu je zastal dih in škorenj ga potem na noben način ni hotel ubogati. Ko pa oče le ni ničesar našel, kar bi moglo dokazati kak nov Tončkov pregrešek, je spet sedel k mizi in pričel brati dnevnik. Nevarnost je minila. In zdaj je tudi škorenj malo bolj ubogal Tončka. Dolgo pa le ni šlo. Tonček je bil od vsega tega dne in od prestanega strahu že tako truden, da je komaj gledal. Škorenj je neprenehoma nihal in padal. Tončku je že šlo na jok. Vendar — zaradi kapitana — ni smel jokati. Prišel je razglabljati, kako bi ta dva od sil blatna očetova zmaja ukrotil.

Mislil je in mislil tako dolgo, dokler se ni domislil rešitve.

Pred štedilnikom je že dalj časa ležalo veliko, pa ne preveč debelo poleno. Tončka je že nekaj dni mikalo, da bi si poskusil z njim olajšati delo. Ves njegov trud, da bi z roko rosegel dno škornja, je bil zaman. Poleno pa je bilo kakor ustvarjeno, da nadomesti v škornju Tončkovo roko. Rečeno — storjeno. Tonček se je brez dolgega premišlje-

vanja vstopil pred poleno in ga od vseli strani pričel ogledovati.

Bo! je pomislil. — Bo! je rekel skoro glasno — nato pa poleno z obema rokama dvignil in ga odnesel na prag, kjer sta ga čakala škornja. Bil je tako zatopljen v svoje početje, da ni prav nič opazil, kako je oče tiho odložil dnevnik, vstal in se po prstih bližal Tončkovemu hrbtu. Prav ta čas pa je Tonček srečno potisnil poleno v škorenj ki se je zravnal in osramočen obstal kakor kak blaten huzar pred generalom.

Ho, to je bila zmaga! Tonček je bil na to svoje delo skoro prav tako ponosen kakor kak general na svoje zlate trakove in bliščece se kolajne. O, to je zdaj šlo! Tonček se je s tako vnemo loteč škornja, ga obdelaval s ščetko in suval, kakor da ga je zmerjal za vse prestane muke in se hotel zdaj nad njim maščevati. Lica so mu od navdušenja zarudela, da je bil videti kakor roža. In ustnice so mu šle kar same od sebe na smeh. In nič ni opazil, kako sta se mu oče in mati skrivaj smejala in zadovoljno kimala.

Vendar škornji so bili škornji — in Tonček le samo Tonček, majhen otročiček, ki škornjev ni mogel videti. Poleno je zdaj sicer vsak večer vtikal vanje. Iz jeze pa je te zmaje prekrstil v krokodile. Časih je bil kar ves obupan. Ti očetovi škornji so ga preganjali podnevi in ponoči. Moj Bog, pa kaj bi ga ne, ko je pa tako počasi rasel — škornji se pa tudi niso hoteli na noben način zmanjšati. In še nekaj mu ni bilo všeč. Oče in mati sta govorila, da je že šest let star in da pojde v jeseni v šolo.

Prav, si je mislil Tonček, jeseni pojdem že v šolo, doma moram pa še zmirom snažiti škornje. Sploh so mu po glavi rojile čudne misli.

Nekega dne ga je mati spet pustila samega doma. Preden je odšla, mu je ostro zabičala, da se iz sobe pod nobenim pogojem ne sme geniti.

»Da ne pride tat!« je rekla.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Zgodba iz cirkusa

Pred nekaj dnevi nam je pripovedoval cirkuški ravnatelj tole zgodbo:

»Nekoč se nam je nudil v našem podjetju grozen prizor, ki se bi bil lahko huje končal, kakor se je sicer. Bilo je takole:

Eden mojih krotilcev zveri, ime mu je bilo Christiansen, je kazal občinstvu s skupino divjih levov razne umetnije. Občinstvo je bilo navdušeno. Christiansen je spodil vse leve v kletko, samo Cezarja, velikega divjaka, je

obdržal v areni. Ob koncu predstave je moral vedno Cezar skočiti čez svojega krotilca in naposled se je moral postaviti na zadnji nogi in položiti krotilcu sprednji šapi na rame. To je bila točka, kjer je občinstvu vselej zastajal dih in ki je imela vedno največji uspeh. Za pohvalo je dobil potem Cezar vselej velik kos mesa, a vkljub temu nismo bili pri tej točki nikoli mirni, zakaj divja zver ostane divja zver, napravi z njo, kar hočeš.

Krotilec Christiansen je stopil s Cezarjem v majhno železno rešetko brez strehe. Rešetka je bila tako visoka, da je lev ne bi bil mogel preskočiti. Med tem ko se je Christiansen ukvarjal s Cezarjem, je na drugem koncu arene kazal mlad Kitajec svojo telovadno spretnost in zaključeval navadno predstavo z drznim skokom s trapeca na drog.

Cirkuška predstava je bila tistega večera razprodana. Občinstva se je kar trlo na svojih sedežih. Predstava se je bližala koncu, godba je utihnila, ljudem je zastajal dih. Zdaj bi moral mladi Kitajec skočiti s trapeca, med tem ko bi moral Cezar preskočiti krotilca. Vse občinstvo je strmelole v Cezarja, ki je bil izredno razburjen in neubogljiv. Christiansen je vzel v roke železne vilice in bič, ki jih sicer ni nikoli ni rabil. Tako je prisilil leva, da je sedel na svoje mesto. In zdaj bi se moral Cezar postaviti na zadnji nogi, česar pa ni hotel storiti. Ves čas je skušal priti Christiansenu za hrbet. Tega pa dober krotilec nikoli ne sme dopustiti, ker bi bil sicer pri napadu brez vsake moči. Christiansen je udaril z bičem ob tla in nato se je Cezar renče vzpel na zadnji nogi. Visoko

vzravnan je stal pred svojim krotilecem in neprestano renčal. Zdajci pa je dvignil šapo in zamahnil. Krotilec se je hitro umaknil, tako da ga je levova šapa samo lahko oplazila po levem boku, vendar pa je imel nesrečo: spodrsnilo mu je in je padel. Cezar je hotel še enkrat zamahniti s šapo, a Christiansen je bliskovito potegnil samokres in dvakrat slepo ustrelil v zrak, da bi preplašil zbesnelo zver. Renče se je umaknil Cezar v ozadje, a v naslednjem trenutku se je pripravil na naskok.

Na moje povelje so takoj prihiteli gasilci z brizgalnico, da bi prestrašili leva, vendar pa sem dvomil v učinek tega sredstva. Cezar je skočil, a tedaj mu je nekaj priletelo z viška na hrbet. Človek se je bil pognal z višine in obsedel Cezarja na vratu. Tuleč se je Cezar vzravnan in pri tem je zdrknil drzni jahalec z njegovega vratu. Cezar je bil med tem že pozabil na krotilca in prestrašen se je vrnil na svoj stol.

ček. Zdaj je mirno sedel tam, tuleč zdehal in mežikaje gledal okoli sebe, kakor da se je naveličal zabavne igre.

Občinstvo je mislilo, da je spadala tudi ta točka k predstavi in je navdušeno ploskalo. Samo mi, cirkuški ljudje, smo vedeli, kaj se je bilo zgodilo.

Mladi Kitajec, ki je tako sijajno telovadil, je bil najboljši Christiansenov prijatelj. Ko je videl, da je prijatelj v življenjski nevarnosti, se je hitro pognal s trapeca zveri na vrat in s tem odvrnil Cezarjevo jezo od krotilca.

Poslej se je Cezar pri svoji zadnji točki vselej oziral kvišku, ali mu ne bo morda spet kdo priletel na vrat. Zato je bil pri zadnji točki vedno zelo ubogljiv in Christiansen ni imel nikoli več sitnosti z njim. Z mladim Kitajcem pa ga je od tistih dob vezalo še iskrenejše prijateljstvo.»

Nezgodna na ledu

Na ledu vam Matijče Cmok klobase nudi naokrog.

Glej nepremišljeno butico — na led je vročo del pečico.

Pred okrepevalno rad postaja, da si privošči čašo čaja.

Ojoj, zdaj vidi odprtino — pečica padla je v globino.

Kmet in cigan

Kmet in cigan sta se odpravila na dolgo pot. Hotela sta v mesto. Kmet je vzel velik kos mrzle pečenke s seboj, cigan pa je stiskal pod pazduho pečeno piško. Dolgo sta že hodila in naposled sta postala trudna in lačna. Sedla sta ob robu gozda in si brisala potna čela.

»Najprej bova pojedla tvojo pečenko,« je rekel cigan. »Pri drugem počitku bova pa pojedla mojo piško.«

»Dobro,« je rekel kmet, »meni je prav.«

Pojedla sta pečenko in potem nadaljevala svojo pot. Hodila sta že dolgo in spet sta postala trudna in lačna. Po-

iskala sta si miren prostorček in sta sedla.

»Tovariš,« je začel cigan, »zdaj se spraviva nad mojo piško. Toda tako majhna je, da bo komaj eden sit, če jo poje. Kdo od naju naj jo poje? Veš kaj, zaspiva. Tisti, ki bo imel lepši san, tisti naj si vzame piško.«

»Dobro,« je rekel kmet, »meni je prav.«

Legla sta drug k drugemu in cigan je kmalu zaspal.

Ko se je kmet prepričal, da je cigan res zaspal, je vzel cigana zavitek in pojedel piško do zadnje koščice.

Čez nekaj časa se je cigan zbudil.

»Poslušaj, dragi tovariš,« je začel

»nepopisno lepo se mi je sanjalo.

Deset angelov je prišlo po mene in me je odvedlo v nebesa. Ljubi Bog me je pri glavnem vходу sprejel in me takoj odvedel v jedilnico. Tam so me pogostili s pečenko, najfinejšimi prikuhami in sijajnimi slaščicami. Lahko si misliš, kako dobro se mi je godilo. In kaj si delal ti med tem?»

»Videl sem, kako dobro se ti godi v sanjah in bil sem prepričan, da se ne boš hotel več vrniti na zemljo. Zato sem med tem pojedel tvojo piško...»

Marica Bartolova:

Amerika

Metka je bila še prav majhna, ko so njeni bratci in sestrice že hodili v šolo. Najstarejši bratec Pavel je vedel že veliko povedati iz zemljepisa in iz zgodovine. Pripovedoval je o čudovitih deželah, kjer je pol leta vedno dan in pol leta vedno noč. Najrajši je pa pravil o neskončnih gozdovih Afrike in o živilih, ki živijo tam. Ko so nekoč bili vsi otroci na dvorišču, je Pavel govoril o Ameriki. Vsi so ga strme poslušali in še celo mala Metka je izpustila svojo punčko v naročje in s široko razprtimi očmi poslušala čudne reči, o katerih je bratec pripovedoval.

Zanjo je bil ves svet le ona kotlina, v kateri je stala hiša njenih staršev, gozd in hribovje pa, ki je obdajalo kotlino, je bil po njenem mnenju kraj sveta.

»Amerika je prav pod nami,« je dejal Pavel in s kazalcem pokazal navpično na tla. »Ko imamo mi dan, imajo oni noč.«

Za hip so bili vsi tihi, nato se oglasi Metka:

»In če bi mi izkopali globoko jamo, bi padli v Ameriko?«

Vsi so se glasno zasmeli in Pavel, ki je rad dražil in nagajal, je dejal:

»Sveda, le počakai, boš videla? Tekel je po motiko in začel kopati.

Metka je prestrašena glasno zajokala, pobrala svojo punčko in zbežala k materi.

Ihteč je povedala, da Pavel koplje jamo na dvorišču, skozi katero bo kdo padel v Ameriko.

Dragi „Jutrovčki“!

Za nagrado so bili izžrebani:

Ivica Zorinič, učenka III. razr
v Slovenski Bistrici.

Francka Tavčerjeva, učenka I. razreda mešč. šole na Jesenicah.

Dragica Porenta, učenka I. razr.
real. gimn. v Ljubljani.

Vsak nagrajeneц dobi lepo knjigo, okrašeno z mnogimi slikami, iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Prihodnjo nedeljo bomo objavili nov natečaj. Opozorite svoje prijatelje in znance, da pazljivo prečitajo prihodnjo številko, kjer bomo spet razpisali nekaj lepih knjižnih nagrad.

Tega še ne veste

V Groenlandu je zemlja slaba in zato postane tam krompir komaj tako velik kakor oreh.

★

Največjo električno lokomotivo ima švicarska železniška družba. Dolga je 34 m in tehta 245.000 kg. Plačali so zanjo 11.000.000 dinarjev.

★

Pri Denveru v Severni Ameriki so l. 1632 vsadili hruško. Drevo je zdaj že 300 let staro, vendar pa še vsako leto obrodi obilo sadu.

★

Zelva doživi lahko 300 let.

Zajčje gorje

Zajec je sedel pod grmom in plakal: »Najslabotnejši, najstrahopetnejši sem na vsem belem svetu. Vsega se bojim, pred vsem trepetam... Ptičke se bojim, miši se bojim, vsega, prav vsega se bojim in ne kaže mi drugega, kakor da se utopim.« Prišel je k reki, lezel skozi bičevje in gledal, kje bi bilo bolje skočiti v vodo.

Tedaj so ga ugledale žabe.

Šic — in v vodo.

»Nak«, je pomislil zajec, »ne bom še skočil v vodo: še so na svetu živali, ki se tudi mene boje.«

Manica:

Zakaj žaba nima ust

Baronova mati, veste tista, ki je mene in vso našo ne ravno malo družinico znosilo h krstu, je vse vedela in znala. Pri njej so se dobile najbolj sveže novice, ona je poznala zdravilne rože zoper vse bolezni, poznala je daleč naokoli vse ljudi in njihovo zgodovino, skratka, Baronovi materi ni bil kdo zlepa kos.

Če pravim »Baronova« mati, ne smete misliti, da je bila to žena ali mati res pravega barona, ki se vozi v kočiji, ima visoko službo in vsega drugega v izobilju. Ne, ne. Mož Baronove matere je bil čisto navaden čevljar. Da se je pa — ne vem iz kakšnega vzroka — pri hiši reklo »Pri Baronu«, tisto je pa res.

Doli za Baronovim vrtom je bil precej močviren svet. Ko smo se otroci nekoč tam igrali, je skočila iz gnilega štora velika in grda žaba. Vsi smo zbežali in se med potjo drli, kakor bi nas deval iz kože.

Pa nam je prišla naproti Baronova mati:

»Za božji čas, kaj se je zgodilo? Čemu tako tulite?«

»Joj, mati,« smo drhteli v pretrganih stavkih, »tamle je tako grda žaba.«

»Norčki neumni, ha, ha,« se je za smejala mati. »Še mene ste prestrašili s svojim vpitjem. Žabe se vam ni treba bati nič, saj nima zob.«

»Oh, mati, ko ima pa tako velika usta,« smo javkali.

»Nič zato! Usta so prazna, zato so pa tako velika,« nas je mirila žena. »Časih je bilo drugače, da. Toda tisti časi

so minili za vedno. Ko je imela žaba polna usta ostrih zob.«

Zdaj smo postali radovedni.

»Mati,« smo spraševali v strahu vsevprek, »ali je imela ta grda žival res kdaj zobe?«

»O, pa še kakšne! Saj vam pravim, polna usta in kako ostre. Seveda, takrat ni bilo niti vas, niti mene na svetu. Veste, to je bilo v Kristusovih časih. Jezušček je bil tedaj še prav tako majhen kakor sedaj vi. Čevljevčkov ni nosil, kje neki? Pa se je enkrat primerilo, da je mali Bogec stopil po nesreči z boso nožico na žabo. In grda žival ga je ugriznila v peto tako silno, da je revček hudo krvavel. Ko je Mati božja videla sinčka vsega krvavega, je v strahu tako zavpila, da se je čulo v nebesa. Pa je pogledal z neba sam oče nebeški in je takoj vedel vse. In je rekel! Mariji:

»Za kazen, ker je žaba ugriznila mojega in tvojega sina, naj izgube vse žabe zobe in tako naj bo do konca sveta!«

Vidite otroci, zato pravim, da se žabe nikar ne bojte!«

Mali kričači smo bili potolaženi! na mah. Kar smo čuli, je bila gotovo sveta resnica, saj nam je to povedala Baronova mati, ki je vedela in znala vse.

Cv. K.:

Človek in komar

Pravljica iz Madagaskarja

Človek Olombelona in komar Rekehitsa sta se dobro razumela in naposled sklenila krvno pobratinstvo. Ko se je pa komar Rekehitsa napil Olombelone krvi, mu je človekova kri prišla bolj kakor katerakoli druga kri. In potem je pripovedoval ostalim komarjem: »Koliko se mi vedno naletamo, predno se nam kje posreči najti kapljico krvi! A naš brat, človek Olombelona, ima toliko krvi, da bi se z njo lahko mi vsi nasitili. In kako okusna je!«

»Torej ga bomo pa enkrat obiskali in pokusili njegovo kri,« je rekel drugi komar. »S tem mu bomo prihranili vsaj delo, ki ga ima, da nam skuha riž.«

Človek Olombelona je zaspal, in ko je prišel k njemu obisk, je smrčal. Odposlanstvo komarjev je prosilo po vseh pravih vljudnosti za sprejem. Človek Olombelona pa prošnje komarjev ni slišal in jim ni odgovoril.

»Bzzz! Bzzz!« so bučali, »dovoli nam, da vstopimo.« Olombelona jim pa seveda ni odgovarjal. Odposlanstvo komarjev je zletelo torej v kočo, se vsedlo na Olombelona in možato pilo nje-

govo kri. Olombelona se je takoj zbudil in jezno zavpil: »No, le počakajte! Vam bom že poplačal! Takole se torej vedete proti svojemu krvnemu pobratimu?« In — plosk. plosk — je pobijal komarje, drugega za drugim.

Od tistih dob se ljudje in komarji ne razumejo več. Če sreča človek komarja, tedaj ga ubije; če pa sreča komar človeka, tedaj ga zbode in mu sesa kri. Takšen je bil konec krvnega pobratimstva.

Ko so ljudje še vedeli za svojo smrtno uro

Ukrajniska pravljica

Prej je vsak človek vedel, kdaj mora umreti. Če mu je bilo namenjeno, da bo utonil, tedaj je lahko vse življenje sedel na peči, naposled je vendarle utonil.

Če mu je bilo namenjeno, da ga bodo raztrgali volkovi, je moral iti v les, če ne so ga prišli iskat v kočo. Zato je bilo življenje takrat zelo težko. Ljudje niso

vedeli, kje se jih glava drži.

Nekoč je hodil gospod Bog po lesu in zagledal kočo. Iz nje je stopil človek. S kremenom si je napravil ogenj, zažgal gozd in ko so se plameni razlezli široko naokoli, je pristavil lonček z vodo.

»Kaj vendar delaš, bedak?« se je ustrašil Bog.

»Vodo grejem, kakor vidiš.«

»Zakaj pa zažigaš ves les! Ognjišče bi si napravil!«

»Je mar moj sorodnik, tale les? Saj bom tako jutri umrl. Naj gori.«

»Tako torej«, je dejal Bog, »odslej ne boš več vedel za dan svoje smrti.«

Minilo je precej časa, Bog je spet hodil ustega človeka,

kako je oral in sejal.

»Čemu seješ?« ga je vprašal,

»Da bo kaj zrastle.«

»Čemu ti pa bo tisto, saj si že star in kmalu boš umrl. Nikoli ne boš videl sadu svojega dela.«

»Kdo ve? Mogoče bom pa videl. Če pa ne bom jaz videl, bodo prav gotovo moji vnuki.«

»Vidiš,« je dejal Bog, »kako je dobro, da ne veš, kdaj boš umrl.«

Josip Vandot:

Naša goska

Goska hodi: viga, vaga,
hodi, pride k nam do praga,
rada šla bi do morjā
k utvi v svate — ga—ga—ga..

Utva se po morju pelje,
z njo gre radost in veselje,
solčni žarki so ji svati,
vsi veseli, vsi so zlati.
V bele haljice družice
so oblekle se meglice,
peljejo nevesto krasno
tja čez morje živo, glasno.
Na otoku rožnih dalj
čaka ženin, galeb — kralj
Bel je galeb kot srebro,
valčki svatje mu pojo
pesem mu pojo v spomin,
da odmeva iz globin,
kjer so vile vse se zbrale,
krono utvi bodo dale,
krona pa je zlata vsa,
tisoč biserov ima.

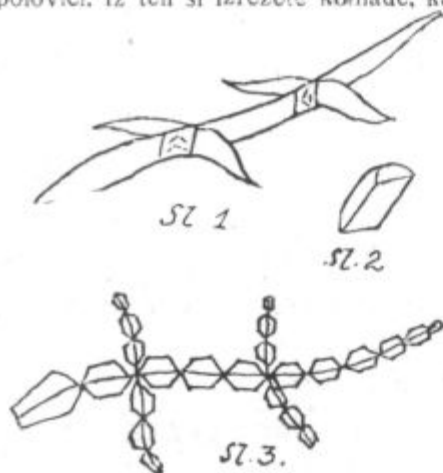
Dolga pot je do morja,
kot do solnca vrh nebā,
kratka goski je nožica
in pretežka perutnica.
Viga — vaga, v vodi brodi,
žalostno po dvoru hodi,
ker ne more do morja
k utvi v svate — ga—ga—ga..

Za spretnne roke

Krokodil

Krokodila, ki se bo pregibal kakor bi bil živ, si lahko na preprost način napravite sami.

Vzemite 3 cm širok in 25 cm dolg trak platna in prosite mamico, da vam nanj prišije štiri kose platna, kakor kaže sl. 1. Potem si odrežite 3 cm debelo paličico, jo lepo obelitate in prekoljite na dve polovici. Iz teh si izrežete komade, ka-

koršnje vidite na sliki 2. Teh naj bo toliko, da lahko z njimi obložite trak, na katerega jih naposled prilepite z mizar-skim klejem. Seveda je treba za trup večji, za rep in noge pa vedno manjše kose, kar vidite že na slikah. Ko je krokodil gotov, ga primerno zeleno in rjavo pobarvate.

Ako primete krokodila za rep in ga držite vodoravno, se bo pri vsakem najmanjšem pregibu roke zviljal na levo in desno kakor da bi bil živ.

Izpolnjevalka

1. O — A — A
2. I — T — S
3. V — R — A
4. O — I — S
5. B — K — R

S črkami: aaa, b, i, k, nn, rr izpolni prazen prostor, da dobiš: 1. jed, 2. sibirsko reko, 3. bolgarsko trdnjavo ob Črnem morju, 4. dragocen kamen, 5. naše pristanišče ob Kvarnerju. Novo vstavljene črke dajo od zgoraj navzdol goro in slap v Savinjskih alpah.

Stale za male

»Zakaj pa se Jožko tako dere?«
»Padel je v sod z mezgo in zdaj ga hočejo vsi otroci iz soseščine oblizniti!«

★

Učitelj vpraša: »Kdo od vas mi lahko pove kako nevarno rastlino?«

Janezek vstane in reče: »Leskov grm, gospod učitelj!«

»Zakaj pa leskov grm?«

»Ker nas starši potem z leskovko nabijejo!«

★

Zivinorejec se je odpeljal na Poljsko. Tam je kupil dvesto oslov in jih je hotel pripeljati domov. Čez nekaj dni je dobila njegova žena naslednji brzovav: »Ker prihodnji vlak ne sprejme oslov, se odpeljem šele jutri.«

★

Ela in Branko sedita pri mizi in se učita. Branko ima pred seboj latinsko vadnico in glasno govori predse:

»Puella — deklica, puella — deklica.«

»Pubranko — deček, pubranko — deček«, ga prekine Ela.

★

Mihec: »Vidiš mama, prav ti je! Zdaj si me okopala in odrgnila z milom in zdaj lahko vsak vidi, da imam v nogavici luknjo!«

Križaljka »Mlinček«

Vodoravno: 2. Kraj v kotorskem zalivu, 6. Tropska rastlina. 7. Cvetlični splet. 8. Žensko krstno ime.

Navpično: 1. Moško krstno ime. 2. Pijača. 3. Stikališče treh ploskev. 4. Vodja čede ovac. 5. Vodna ptica.

Rešitev križaljke »Kralj Matjaž«

Navpično: 1. pirat, 2. katar, 3. rajski, 4. Meža.

Vodoravno: 2. Krim, 5. Aara, 6. Matjaž, 7. Asta, 8. RK.